

МАЛКИТЪ ЮНАЦИ.

— Я слушайте, я слушайте! — вика Янко на сестричките си. Кой ли се е скрилъ подъ лелината прѣстилка?

— Мърръ, мърръ... чува се подъ прѣстилната.

— Не, не приближавай, бате! — викатъ сестричките на Янка и го държатъ.

Но Янко е юнакъ, не се бои отъ нищо. Той подига прѣстилната съ една пръчка и... отъ тамъ изкача тѣхната котка. Надигна гръбъ, като джга, вирна опашка и се озъби срѣщу дѣцата:

— Защо ме събудихте, като си бѣхъ сладко заспала?...

Слѣдъ малко изъ стоята пакъ се разнесе: мърръ, мърръ..., но малките юнаци не смѣяха да приближатъ вече прѣстилната.